

ГЕОРГИ ДРУМЕВ
НЯКОЛКО ДУМИ КЪМ
КАПРИЗНИЯ ЧИТАТЕЛ

chitanka.info

Хумористичните сборници или се четат „на екс“, или се захвърлят на петата страница. Това е железен закон, неумолим като закона за гравитацията. И от него няма изключения, чиято цел била уж да потвърждават правилото.

Има едни много специални писатели, които, ако не бяха библиотеките, много трудно биха реализирали продукцията си. Защото техните евентуални читатели или още не са се родили, или са измрели отдавна. За съжаление писателят хуморист не може да разчита на такава аудитория. Хумористът пише за съвременника си — оня същия, пред когото не важат ни минали заслуги, ни присъдени звания, ни постове в административния апарат. И когото с никакви заплахи за наказание не можеш да накараш да те чете. А и като се има пред вид, че докато си жив, е изключено да попаднеш и в христоматия, шансовете ти по административен път да се превърнеш в любимец на широката публика намаляват още повече. За всеки читател хумористът трябва да се бори с пот на челото. Защото едва ли съществува на света писател с по-капризна читателска аудитория от неговата. Такава аудитория, уверявам ви, каквато човек не би пожелал и на най-върлия си враг! Представете си само за миг какво иска тя от своя автор:

— четивото му да е свежо и смешно до сълзи, т.е. всеки образ, всеки похват да е художествено откритие (а посочете ми дори един-единствен учен, който всеки ден да прави открития!);

— да е актуален, т.е. да не вади нож на умряло куче;

— да е граждански ангажиран, т.е. да не съчинява текстове само за отмора и в последна сметка подпомагащи единствено храносмилането.

Ако капризите на аудиторията стигаха дотук — иди-дойди. Човек все би се оправил някак си. Та малко ли са тия и смешни, и актуални, и „граждански ангажирани“ (ангажирани обикновено от разни издателства и грамофонни предприятия) автори, които си живеят от добре по-добре! Не-е, на аудиторията всичко това, видите ли, не ѝ е достатъчно. От своя автор на всичкото отгоре тя иска и да е човек с характер, т.е. да не е безгръбначен. Ще ѝ се, нали? От милиард и половина животински вида само три хиляди и двеста млекопитаещи и гръбначни, и авторът да е между тях! Милиард и не знам колко си милиона безгръбначни, а авторът като най-хитър — гръбначен! Хайде де!

Не ще и дума, предназначението на всеки предговор е да бъде четен накрая — ако изобщо се стигне до четене — и за да посегне към тия редове, читателят очевидно е изпаднал в крайна нужда. Я нещо го е смутило, я нещо не е разбрал и иска да му бъде разяснено. Да сме наясно: за никакви тълкувания на официално разписания за печат текст не може да става и дума! Централни, при това задължителни за всички тълкувания се правят само на законите! Хумористичните разкази всеки си ги тълкува сам. И колкото повече тълкувания, толкова по-добре — стига да не се прекалява, естествено. Писателят си е свършил работата, каквото написал — написал, прекопал си е, значи, лозенцето — веднъж, че дваж, че триж (само той си знае каква копан пада в дъждовни години, когато се завъдят много бурени!), сега идва ред на читателя да се потруди. Да мине с прословутата си голяма кошница по редовете, да обере, образно казано, плодовете на чуждия труд. Ако е добър стопанин, ще мине още веднъж да дообере останалото, а от любопитство човешко може да надникне и между редовете — дали не се е скрило нещо там.

По наше скромно убеждение трудолюбивият читател, който вече е прощудирал основно и Илф и Петров, и Зошченко, и Олеша — признатите класици на съветската сатира, няма да си отиде с празна кошница и от Леонид Ленч.

Роден през 1905 г. в Смоленска губерния в семейството на генерал от медицинската служба, Леонид Сергеевич Попов още четиринадесетгодишен остава без баща. Опитва различни професии — от профдеятел и учреденски куриер до фейлетонист в кубански и средноазиатски вестници. Литературната си дейност започва всъщност като нежен лирик, но бързо разбира, че повече го тегли към сатирата — явление, познато и у нас (колко известни поети сатирици са започнали в действителност като завеяни лирици!). Първия си хумористичен разказ печата в „Чудак“ през 1929 г., а пет години по-късно Михаил Колцов го привлича на постоянна работа в „Крокодил“. Работата се оказва наистина постоянна, щом младият автор — вече Ленч — ще остане на нея повече от четири десетилетия. Факт сам по себе си достоен за размишления. През 1936 г. издава първата си книга с разкази. След това през година, през две публикува нови книги, пише драми, комедии, сценарии на филми, повести. Превеждан е на много езици.

Когато през май 1979 се срещнахме с Леонид Сергеевич на Габровския фестивал, той беше жив и здрав и кроеше планове за бъдещето. Едно, дори най-бегло, запознанство с разказите от настоящия сборник показва, че и героите на Ленч са живи и здрави и кроят планове за бъдещето. Всъщност тук му е мястото да разсеем едно недоразумение, останало от учебниците по литература: безсмъртни са само героите (те заравят и автори, и редактори), докато сатириците са смъртни, и още как!

Георги Друмев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.